

Arrest

**nr. 259 670 van 30 augustus 2021
in de zaak RvV X / IV**

In zake: 1. X
2. X
3. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat C. VAN CUTSEM, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die volgens hun verklaringen België zijn binnengekomen op 10 oktober 2019, samen met de twee minderjarige kinderen van verzoeker en eerste verzoekster, dienden op 16 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 25 januari 2021 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden verzoekers bij aangetekende brief van 27 januari 2021 ter kennis gebracht.

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoeker, V.A.R.A., luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 16/10/2019
Overdracht CGVS: 16/01/2020*

U had op 14 juli 2020, van 13.06 uur tot 17.16 uur, een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Uw advocaat, meester Hélène Asselman loco meester Catherine Van Cutsem, was gedurende het volledige persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 19 januari 1980 in Santa Ana in het gelijknamige departement. Sinds 2007 woonde u in de Residencial Altavista in San Martin samen met uw partner C.C.M.E. (CGVS (...); DVZ (...)), jullie twee kinderen en uw schoonzus C.C.S.Y. (CGVS (...); DVZ (...)). In 2004 studeerde u af als technisch ingenieur. Sinds 2011 werkte u als verantwoordelijke voor de reparaties van de presidentiële voertuigen op het terrein van de presidentiële woning. U stopte daarmee op 9 september 2019.

Op 2 september 2019 was u samen met uw partner en schoonzus met de auto op weg naar huis van de supermarkt. Wanneer u moest vertragen omwille van een verkeersdrempel, kwamen twee bendeleden tevoorschijn, die u deden stoppen. Een van hen kwam naar uw raam, begon jullie te bedreigen, plaatste zijn geweer tegen uw hoofd en droeg u op wekelijks 100 dollar te betalen. Indien u dit niet deed, zouden ze jullie vermoorden. Ze wisten wie jullie waren, dat u werkte in een werkplaats en dat jullie twee dochters hadden. Vervolgens reden jullie naar huis en de volgende ochtend gingen jullie bij uw schoonouders wonen in de caserio El Porvenir, kanton El Zapote, gemeente San Francisco Menendez, departement Ahuachapan, tot jullie vertrek uit El Salvador.

U verliet El Salvador op 9 oktober 2019 samen met uw partner, kinderen en schoonzus op legale wijze met het vliegtuig. U reisde via Spanje naar België, waar u op 10 oktober 2019 aankwam.

Op 16 oktober 2019 vroeg u internationale bescherming aan de Belgische autoriteiten. U vreest bij een terugkeer gedood te worden door bendeleden.

Jullie leggen ter staving van jullie verzoek om internationale bescherming volgende documenten neer: jullie paspoorten, identiteitskaarten, attesten van jullie werk, een memorandum van uw werk, een klacht bij de Fiscalia, de gegevens van deze klacht, een verklaring van een buur, een lijst met links naar artikels over bendegegeweld in uw wijk en gemeente, drie afgeprinte artikels over het bendegegeweld, twee lijsten met de gegevens van familieleden en een betaling van uw schoonzus aan M. K.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u g  en elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat u er niet in slaagt het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten of zulk een vrees te koesteren bij terugkeer naar uw land. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4,   2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De elementen die volgens u aan de basis van zulk een vrees of risico zouden liggen zijn immers ongelooftwaardig.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer

economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast zijn de door u aangehaalde problemen weinig geloofwaardig. De houding en gedragingen van de vermeende benedeleden is namelijk weinig aannemelijk. In de eerste plaats zouden deze benedeleden u hebben willen afpersen op basis van foutieve informatie. Ze zouden namelijk gezegd hebben dat u zelf een werkplaats had, maar u geeft aan dat dat eigenlijk niet het geval was. U voerde namelijk wel af en toe herstellingen van wagens uit bij u thuis, maar u had geen eigen werkplaats (CGVS (...), p. 18-19). Dat deze benedeleden over de eigenlijke reden voor de afpersing, namelijk uw zogezegde werkplaats, het bij het verkeerde eind hebben, komt dan ook niet aannemelijk over. Indien ze u werkelijk een renta wilden opleggen voor deze beroepsactiviteit kan wel degelijk verwacht worden dat ze zich ervan vergewissen dat u ook effectief een werkplaats had.

Ook de modaliteiten van de betaling van deze renta komen weinig aannemelijk over. Hoewel ze u wel een reden geven voor deze afpersing, namelijk de werkplaats, en ze uw auto dus bewust tegenhielden, geven deze benedeleden niet aan waar en wanneer u het gevraagde bedrag zou moeten betalen. Ze zouden u dit op een later tijdstip in het weekend meedelen. Op dat moment zou u dus niet moeten betalen, maar zouden ze u laten weten op welke manier dit zou gebeuren (CGVS (...), p. 18). Deze gang van zaken komt allesbehalve aannemelijk over.

Ook het loutere feit dat deze benedeleden jullie tegenhielden terwijl jullie in de auto naar huis reden komt weinig aannemelijk over. Ze gaven namelijk aan te weten waar jullie woonden (CGVS (...), p. 14). Bijgevolg zou het veel logischer zijn dat ze jullie daar zouden komen afpersen in plaats van in een hinderlaag langs de weg te wachten tot jullie daar voorbijkwamen en jullie zo tegen te houden. Uw schoonzus verklaart echter tijdens het persoonlijk onderhoud dat jullie woning, samen met die van enkele burens, beveiligd was met een grote poort (CGVS (...), p. 5). Dit kan aldus een verklaring vormen voor deze gang van zaken, maar maakt het gebrek aan concrete richtlijnen over de betaling nog minder aannemelijk. Dit zou namelijk betekenen dat ze u opnieuw op een dergelijke manier zouden moeten tegenhouden om u dit mee te delen. Dat deze benedeleden jullie op een dergelijke manier zouden afpersen komt dan ook niet geloofwaardig over.

U legt ook weinig coherente verklaringen af over de kennis van de benedeleden over uw werk op de militaire basis. U verklaart eerst dat u niet aan de benedeleden kon zeggen dat u geen eigen werkplaats had, maar op de militaire basis werkte, omdat dit de situatie nog erger zou maken (CGVS (...), p. 18). U geeft hiermee dus aan dat ze hiervan niet op de hoogte waren. Vervolgens verklaart u echter dat ze wisten dat u op de militaire basis werkte en ze achtergrondchecks naar jullie hadden gedaan (CGVS (...), p. 19). Later in het persoonlijk onderhoud verklaart u daarentegen dat u merkte dat ze slechts basisinformatie over u hadden, dat u vreesde dat ze u verder zouden onderzoeken en te weten zouden komen dat u op de militaire basis werkte en dat dit voor hen een reden zou zijn om u te vermoorden (CGVS (...), p. 23). Dat u hierover geen eenduidige verklaringen kan afleggen, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Het is daarnaast ook weinig aannemelijk dat jullie in deze omstandigheden zouden besluiten de volgende dag het huis al te verlaten. Zoals door de benedeleden aangegeven werd zou er tot het weekend helemaal

niets gebeuren en zelfs dan zou er enkel extra informatie gegeven worden over de manier van betaling. Aangezien de eerste afpersing op een maandag plaatsgevonden zou hebben, zouden jullie dus nog enkele dagen tijd hebben gehad (CGVS (...), p. 18). Daarnaast ging het om 100 dollar, een bedrag dat jullie gezien jullie inkomen hadden kunnen betalen (CGVS (...), p. 8; CGVS (...), p. 7). Bovendien had de beveiliging aan jullie huis blijkbaar effect, aangezien ze jullie daar niet kwamen afpersen, maar jullie in de auto moesten tegenhouden. Dat jullie desondanks de volgende ochtend al het huis verlaten zouden hebben, staat dan ook in contrast met de bovenstaande elementen die een lagere urgentie doen vermoeden.

Op basis van bovenstaande elementen is het CGVS van oordeel dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat jullie afgeperst werden door bendeleden. Deze feiten kunnen dan ook geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van een nood aan internationale bescherming.

Zelfs indien deze afpersing geloofwaardig wordt geacht, wat in deze niet het geval is, dan blijkt uw probleem met deze bendeleden van lokale aard te zijn. Nadat jullie het huis verlieten op 3 september 2019 konden jullie tot jullie vertrek uit het land op 9 oktober namelijk elders terecht en jullie maken geen melding van verdere problemen. U verbleef samen met uw echtgenote en kinderen deze hele periode bij uw schoonouders in El Porvenir (CGVS (...), p. 19). Zij hadden een groot huis waar jullie een eigen slaapkamer kregen (CGVS (...), p. 21). Uw schoonzus verklaart bovendien dat er geen bendeaanwezigheid was op de woonplaats van uw ouders (CGVS (...), p. 19-20). Bovendien ging u nog enkele dagen tot 9 september zonder problemen werken op de militaire basis (CGVS (...), p. 22). Uw schoonzus ging ook nog tot 20 september (CGVS (...), p. 6) werken en verbleef hiervoor gedurende de werkweek bij een vriendin in San Salvador. Tijdens de weekends en na haar opzeg op het werk verbleef ze ook in El Porvenir (CGVS (...), p. 18). Ook zij geeft te kennen dat jullie in deze periode geen problemen meer hadden met deze bendeleden (CGVS (...), p. 19). Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat jullie buiten de omgeving van jullie woning in Altavista, bijvoorbeeld in El Porvenir, met deze bendeleden nog verdere problemen zouden kennen.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw profiel van mecaniciens van de presidentiële voertuigen op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvador.retouraupaysdesressortissants20200109.pdf>), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico.

Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat

het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdrede was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die jullie neerleggen veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Jullie paspoorten en identiteitskaarten bewijzen jullie nationaliteit en identiteit, die in deze beslissing niet betwist worden. Ook jullie werk, dat jullie aantonen met de attesten, wordt in deze beslissing niet in twijfel getrokken. De gegevens van jullie familieleden worden evenmin betwist. Wat betreft de klacht moet opgemerkt worden dat dit louter een weergave vormt van uw verklaringen bij het openbaar ministerie en zodus slechts waarde heeft voor zover de erin beschreven gebeurtenissen geloofwaardig worden bevonden, wat in deze niet het geval is. Deze vaststelling geldt eveneens voor de verklaring die door uw buur werd opgesteld. Hier moet nog aan toegevoegd worden dat aan een verklaring van iemand die u persoonlijk kent weinig waarde kan gehecht worden. De neergelegde artikels tonen aan dat zowel MS-13 als bende 18 actief zijn in Altavista en dat zij hier gewelddaden plegen, wat niet betwist wordt. U laat echter na aan te tonen hiervan zelf het slachtoffer te zijn geweest.

Uw opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud betreffen drie verbeteringen van een plaatsnaam, een precisering van uw gezinssituatie en een element uit uw asielaanvraag waarop deze beslissing niet gestoeld is. Deze opmerkingen kunnen dan ook niets veranderen aan bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van eerste verzoekster, C.C.M.E., luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 16/10/2019
Overdracht CGVS: 16/01/2020*

U had op 17 juli 2020, van 11.07 uur tot 13.51 uur, een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Uw advocaat, meester Hélène Asselman loco meester Catherine Van Cutsem, was gedurende het volledige persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 10 januari 1977 in San Salvador in het gelijknamige departement. Van uw geboorte tot u 23 was woonde u in Ahuachapan. Hierna verhuisde u naar Altavista, waar u tot 2007 in de eerste etapa woonde. Nadien verhuisde u naar de vierde etapa van Altavista, waar u samen met uw partner V.A.R.A. (CGVS (...); DVZ (...)), jullie twee kinderen en uw zus C.C.S.Y. (CGVS (...); DVZ (...)) woonde. U werkte van 2003 tot 15 maart 2019 in een apotheek.

Op 2 september 2019 was u samen met uw zus en partner met de auto op weg naar huis van de supermarkt. Wanneer jullie moesten vertragen omwille van een verkeersdrempel, kwamen twee bendeleden tevoorschijn, die de auto deden stoppen. Een van hen kwam naar het raam van uw partner, begon jullie te bedreigen, plaatste zijn geweer tegen zijn hoofd en droeg jullie op wekelijks 100 dollar te betalen. Indien jullie dit niet deden, zouden ze jullie vermoorden. Ze wisten wie jullie waren, dat uw partner werkte in een werkplaats en dat jullie twee dochters hadden. Vervolgens reden jullie naar huis en de volgende ochtend gingen jullie bij uw ouders wonen in de caserio El Porvenir, kanton El Zapote, gemeente San Francisco Menendez, departement Ahuachapan, tot jullie vertrek uit El Salvador.

U verliet El Salvador op 9 oktober 2019 samen met uw zus, partner en kinderen op legale wijze met het vliegtuig. U reisde via Spanje naar België, waar u op 10 oktober 2019 aankwam.

Op 16 oktober 2019 vroeg u internationale bescherming aan de Belgische autoriteiten. U vreest bij een terugkeer gedood te worden door bendeleden.

Jullie leggen ter staving van jullie verzoek om internationale bescherming volgende documenten neer: jullie paspoorten, identiteitskaarten, attesten van jullie werk, een memorandum van het werk van uw partner, een klacht bij de Fiscalia, de gegevens van deze klacht, een verklaring van een buur, een lijst met links naar artikels over bendegeweld in uw wijk en gemeente, drie afgeprinte artikels over het bendegeweld, twee lijsten met de gegevens van familieleden en een betaling van uw zus aan M. K.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U baseert uw verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw partner V.A.R.A. (CGVS (...); DVZ (...)). In het kader van zijn verzoek werd overgegaan tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het ongeloofwaardige karakter van zijn vluchtmotieven. Gezien u zich integraal beroept op dezelfde vluchtmotieven volgt u de beslissing van uw partner. De beslissing van uw partner luidt als volgt:

[idem bestreden beslissing verzoeker]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van tweede verzoekster, C.C.S.Y., luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 16/10/2019

Overdracht CGVS: 16/01/2020

U had op 22 juli 2020, van 09.19 uur tot 12.29 uur, een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Tijdens het persoonlijk onderhoud was geen advocaat aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 14 oktober 1989 in Ahuachapan in het gelijknamige departement. Van uw geboorte tot 2008 woonde u in San Francisco Menendez in het departement Ahuachapan. In 2008 verhuisde u naar de colonia 13 september in Sonsonate en in 2012 verhuisde u opnieuw, ditmaal naar de residencial Altavista in San Martin in het departement San Salvador. Daar woonde u samen met uw zus C.C.M.E. (CGVS (...); DVZ (...)), uw schoonbroer V.A.R.A. (CGVS (...); DVZ (...)) en hun twee kinderen. U behaalde in 2014 een licentiaat kleuteronderwijs aan de universiteit Modular Abierta. Sinds 2016 werkte u als leerkracht in het kleuteronderwijs.

Op 2 september 2019 was u samen met uw zus en schoonbroer met de auto op weg naar huis van de supermarkt. Wanneer jullie moesten vertragen omwille van een verkeersdrempel, kwamen twee bendeleden tevoorschijn, die de auto deden stoppen. Een van hen kwam naar het raam van uw schoonbroer, begon jullie te bedreigen, plaatste zijn geweer tegen zijn hoofd en droeg jullie op wekelijks 100 dollar te betalen. Indien jullie dit niet deden, zouden ze jullie vermoorden. Ze wisten wie jullie waren, dat uw schoonbroer werkte in een werkplaats en dat zij twee dochters hadden. Vervolgens reden jullie naar huis en de volgende ochtend verlieten jullie de woning. U verbleef aanvankelijk omwille van uw werk doorheen de week bij een vriendin in Santa Tecla en tijdens de weekends bij uw ouders in de caserio El Porvenir, kanton El Zapote, gemeente San Francisco Menendez, departement Ahuachapan. Nadat u twee weken opzeg had gedaan verbleef u voortdurend bij uw ouders tot jullie vertrek uit El Salvador.

U verliet El Salvador op 9 oktober 2019 samen met uw zus, schoonbroer en hun kinderen op legale wijze met het vliegtuig. U reisde via Spanje naar België, waar u op 10 oktober 2019 aankwam.

Op 16 oktober 2019 vroeg u internationale bescherming aan de Belgische autoriteiten. U vreest bij een terugkeer gedood te worden door bendeleden.

Jullie leggen ter staving van jullie verzoek om internationale bescherming volgende documenten neer: jullie paspoorten, identiteitskaarten, attesten van jullie werk, een memorandum van het werk van uw schoonbroer, een klacht bij de Fiscalia, de gegevens van deze klacht, een verklaring van een buur, een lijst met links naar artikels over bendegegeweld in uw wijk en gemeente, drie afgeprinte artikels over het bendegegeweld, twee lijsten met de gegevens van familieleden en een betaling van uzelf aan M. K.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U baseert uw verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw schoonbroer V.A.R.A. (CGVS (...); DVZ (...)). In het kader van zijn verzoek werd overgegaan tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het ongeloofwaardige karakter van zijn vluchtmotieven. Gezien u zich integraal beroept op dezelfde vluchtmotieven volgt u de beslissing van uw schoonbroer. De beslissing van uw schoonbroer luidt als volgt:

[idem bestreden beslissing verzoeker]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een schending aan van de volgende bepalingen:

“- artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980;

- het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen)

- beoordelingsfout”.

Verzoekers betwisten de motivering in de bestreden beslissingen als volgt:

“A. Wat betreft het weinig geloofwaardig karakter van de problemen die verzoekers stellen te hebben gehad met bendelen

I.1. Het CGVS merkt eerst op dat de houding en gedragingen van de vermeende bendeleden weinig aannemelijk is. In de eerste plaats zouden deze bendeleden verzoekers hebben willen afpersen op basis van foutieve informatie. Ze zouden namelijk gezegd hebben dat verzoeker zelf een werkplaats had, maar hij geeft aan dat dat eigenlijk niet het geval was. Verzoeker voerde namelijk wel af en toe herstellingen van wagens uit bij hem thuis, maar hij had geen eigen werkplaats (CGVS (...), p. 18-19). Dat deze bendeleden over de eigenlijke reden voor de afpersing, namelijk zijn zagezegde werkplaats, het bij het verkeerde eind hebben, komt dan ook niet aannemelijk over. Indien ze hem werkelijk een renta wilden opleggen voor deze beroepsactiviteit kan wel degelijk verwacht worden dat ze zich ervan vergewissen dat hij ook effectief een werkplaats had.

Eerst dient te worden opgemerkt dat de vraag niet is of verzoeker al dan niet degelijk over een eigen “officiële” werkplaats/atelier van herstelling van voertuigen beschikte maar wel of de bendes ervan konden uitgaan dat verzoeker over een zulk werkplaats beschikte. Verder bestempelt de term “werkplaats”/“atelier” niet per se een officiële garage met een uithangbord (zoals we wij eraan gewend zijn te zien in ons land); een werkplaats kan gewoon een informele plaats zijn waar herstellingen aan wagen gedaan worden zonder dat men over een hele uitrusting beschikt, zonder dat er veel publiciteit daarover wordt

gedaan en zonder dat men facturen uitgeven. Als laatst komt het vaak voor dat mensen verschillende jobs hebben: het feit dat de bendelen vermoedelijk verzoeker konden zien de polygono s'morgens verlaten en in de late namiddag terug te keren sluit niet dat hij ook na zijn uurwerken een atelier in zijn eigen woning heeft.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft verzoeker verklaard dat het kon zij dat bendelen dachten dat hij een werkplaats had, dat hij van plan was om zijn eigen zaak op te richten, dat hij al materiaal daarvoor had gekocht en dat hij soms van thuis uit aan het herstel van computers en, de laatste maanden, van voertuigen :

[administratief dossier verzoeker, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 8] (CGVS eerste verzoeker, p.18)

Ook zijn schoonzus heeft uitgelegd dat hij auto's van klanten tijdens het weekend nakeek en dat er altijd 2 of 3 geparkeerd waren in de straat (CGVS derde verzoekster, p.15)

Zelfs als verzoeker die herstellingen op een vrij informele wijze deed en als hij niet over een heel ontwikkelde uitrusting beschikte moet men vaststellen dat hij degelijk op een regelmatige wijze herstellingen aan voertuigen deed sinds een paar maanden.

Verzoekers leggen uit dat het mogelijk was ook voor mensen -zoals de benedeleden- die niet binnen de polygono woonachtig waren dit te beseffen bijvoorbeeld toen de grote deur die de ingang vormde van de polygono 63 waar zij woonden (zie foto) open was; deur die soms open was omdat een wagen buiten of binnen moest gaan of omdat iemand de grote deur was vergeten te sluiten. Ook voor mensen die buiten stonden was het mogelijk om de situatie bij het huis van verzoekers toen te observeren omdat zij leefden in het vijfde huis na de ingang. Een persoon aan de ingang (of dichtbij de ingang) kon dus bijvoorbeeld zijn dat er verschillende wagen geparkeerd waren voor hun huis en dat verzoeker daaraan herstellingen aan te doen waren aangezien de motorkap ervan soms open was of er kabels waren tussen twee voertuigen. Verder ging verzoekers ook toeren doen buiten de polygono om te checken of alles in orde was met de voertuigen die hij hersteld had.

Als gevolg menen we, in tegenstelling tot het CGVS, dat de benedeleden ervan konden uitgaan dat verzoeker over een "werkplaats" beschikte en dat er dus wel een "reden" bestond om verzoeker af te persen.

I.2. Daarna stelt het CGVS dat ook de modaliteiten van de betaling van deze renta weinig aannemelijk overkomen. Hoewel ze verzoeker wel een reden geven voor deze afpersing, namelijk de werkplaats, en ze zijn auto dus bewust tegenhielden, geven deze benedeleden niet aan waar en wanneer hij het gevraagde bedrag zou moeten betalen. Ze zouden hem dit op een later tijdstip in het weekend meedelen. Op dat moment zou hij dus niet moeten betalen, maar zouden ze hem laten weten op welke manier dit zou gebeuren (CGVS (...), p. 18). Deze gang van zaken komt, volgens het CGVS, allesbehalve aannemelijk over.

In tegenstelling tot wat het CGVS stelt menen we dat deze gang van zaken wel aannemelijk is. De bendelen beschikten waarschijnlijk niet over al de nuttige informatie over de familie: zij wisten blijkbaar niet dat verzoeker op het terrein van de presidentiële woning werkte, anders hadden zij dit aangekaart (en vermoedelijk had verzoeker ergere problemen gehad). Ten tijde blijkt dat de bendelen eigenlijk maar over de "zichtbare" informatie beschikte, namelijk waar verzoekers woonachtig waren, dat zij twee dochters had en dat Meneer een "werkplaats" had. Het kon dus niet uitgesloten zijn dat verzoekers bij de autoriteiten werkten en dat zij dus gemakkelijker de reflex zouden hebben om een klacht in te dienen; zelfs als zij niet voor de autoriteiten werkten was er altijd de mogelijkheid dat zij zich tot de autoriteiten zouden richten alsmede de mogelijkheid dat de politie aandacht aan hun klacht zou geven. Door de details van waar en wanneer de renta betaald moest worden aan verzoekers te geven liepen de bendelen dus het risico op heterdaad te kunnen worden betrappt door de politie. Dat de benedeleden aan verzoekers geen verdere details over waar en wanneer de renta betaald moest worden reflecteert volgens ons een voorzichtige manier van handelen van de bendelen die wel aannemelijk is.

I.3. Het CGVS stelt verder dat ook het loutere feit dat deze benedeleden verzoekers tegenhielden terwijl zij in de auto naar huis reden komt weinig aannemelijk over. Ze gaven namelijk aan te weten waar zij woonden (CGVS (...), p. 14). Bijgevolg zou het veel logischer zijn dat ze verzoekers daar zouden komen afpersen in plaats van in een hinderlaag langs de weg te wachten tot zij daar voorbijkwamen en zij zo tegen te houden. Tweede verzoekster verklaart echter tijdens het persoonlijk onderhoud dat hun woning, samen met die van enkele burens, beveiligd was met een grote poort (CGVS (...), p. 5). Dit kan aldus een verklaring vormen voor deze gang van zaken, maar maakt het gebrek aan concrete richtlijnen over de betaling nog minder aannemelijk. Dit zou namelijk betekenen dat de benedeleden verzoekers opnieuw op een dergelijke manier zouden moeten tegenhouden om zij dit mee te delen. Dat deze benedeleden verzoekers op een dergelijke manier zouden afpersen komt dan ook niet geloofwaardig over.

De aanwezigheid van de grote poort aan de ingang van de polygono betekent inderdaad dat het moeilijk is voor iemand die er niet woonachtig is om die binnen te treden (of zeker te zijn dat hij er buiten kan raken indien hij per toeval binnengetreden is) en dat de benedeleden verzoekers vermoedelijk opnieuw zouden hebben moeten tegenhouden als zij buiten de polygono waren om hen meer inlichtingen te geven over waar en wanneer de renta betaald moest worden. Dat was echter niet moeilijk aangezien de grote deur de enige uitgang was van de polygono, aangezien er verder maar een straat was na de uitgang (iedereen die er wilden buiten gaan moest sowieso via die straat langsgaan); ook hadden de benedeleden vermoedelijk al gezien dat de schoonzus te voet via die straat ging om haar bus te nemen (om te gaan werken) of dat de twee verzoeksters soms te voet pupusas gingen kopen in een dichtbij gelegen winkel. Eigenlijk gingen verzoekers elke dag, soms meerdere keren per dag, buiten via die grote deur en de straat na die grote deur waardoor het niet moeilijk was om hen opnieuw tegen te houden.

I.4. Het CGVS is verder van mening dat verzoekers weinig coherente verklaringen afleggen over de kennis van de benedeleden over het werk van verzoeker op de militaire basis. Verzoeker verklaart eerst dat hij niet aan de benedeleden kon zeggen dat hij geen eigen werkplaats had, maar op de militaire basis werkte, omdat dit de situatie nog erger zou maken (CGVS (...), p. 18). Hij geeft hiermee dus aan dat de benedeleden hiervan niet op de hoogte waren. Vervolgens verklaart hij echter dat ze wisten dat hij op de militaire basis werkte en ze achtergrondchecks naar hen hadden gedaan (CGVS (...), p. 19). Later in het persoonlijk onderhoud verklaart hij daarentegen dat hij merkte dat ze slechts basisinformatie over hem hadden, dat hij vreesde dat ze hem verder zouden onderzoeken en te weten zouden komen dat hij op de militaire basis werkte en dat dit voor hen een reden zou zijn om hem te vermoorden (CGVS (...), p. 23). Dat hij hierover geen eenduidige verklaringen kan afleggen, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Doorheen hun verklaringen hebben de drie verzoekers duidelijk uitgelegd dat de benedeleden verwezen hebben naar het feit dat verzoeker een werkplaats/atelier had om hem een renta op te leggen (CGVS eerste verzoeker, pp. 13, 18 en 23, CGVS, tweede verzoekster, pp. 11 en 12 en CGVS derde verzoekster, p. 13). Geen onder hen heeft gezegd dat de benedeleden op de hoogte waren van zijn werk op de militaire basis behalve Meneer op p.19. Toen hij daarmee geconfronteerd werd heeft uit gezegd dat hij dacht dat het "misschien fout overgekomen was" en hij de volgende ophelderingen gedaan:

[administratief dossier verzoeker, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 23] (CGVS, p.23)

Het is niet redelijk zich op één zin van verzoeker te baseren om daarvan af te leiden dat hij weinig coherente verklaringen heeft gedaan terwijl de drie verzoekers doorheen hun verklaringen constant zijn gebleven en verzoeker ophelderingen heeft gegeven toen hij met die tegenstrijdigheid blootgesteld werd, nemende in aanmerking dat zoals verzoeker het aangeeft hij misschien niet begrepen werd door de tolk.

I.5. Volgens het CGVS is het daarnaast weinig aannemelijk dat verzoekers in deze omstandigheden zouden besluiten de volgende dag het huis te verlaten. Zoals door de benedeleden aangegeven werd zou er tot het weekend helemaal niets gebeuren en zelfs dan zou er enkel extra informatie gegeven worden over de manier van betaling. Aangezien de eerste afpersing op een maandag plaatsgevonden zou hebben, zouden zij dus nog enkele dagen tijd hebben gehad (CGVS (...), p. 18). Daarnaast ging het om 100 dollar, een bedrag dat verzoekers gezien hun inkomen hadden kunnen betalen (CGVS (...), p. 8; CGVS (...), p. 7). Bovendien had de beveiliging aan hun huis blijkbaar effect, aangezien de bendelen hen daar niet kwamen afpersen, maar hen in de auto moesten tegenhouden. Dat verzoekers desondanks de volgende ochtend al het huis verlaten zouden hebben, staat dan ook in contrast met de bovenstaande elementen die een lagere urgentie doen vermoeden.

Die stelling van het CGVS is moeilijk begrijpen: de motivering van het CGVS komt inderdaad neer op het verwijten aan verzoekers dat zij voorzichtig hebben gehandeld. Dat verzoekers niet tot de laatste dag wensten te wachten is immers begrijpelijk. Zij wensten niet in de angst te leven en wisten dat er het risico bestond dat de benedeleden intussen hen meer zouden observeren of hen zouden volgen of dat zij meer informatie over hen zouden inwinnen en bijvoorbeeld beseffen dat Meneer tewerkgesteld was voor de autoriteiten en erger nog, denken dat hij een militair was aangezien hij aan te werken was op een militaire basis, wat desastreuze gevolgen zou hebben gehad. Aangezien zij verder over de mogelijkheid om in het huis van de ouders van tweede en derde verzoekers te gaan wonen beschikten hadden zij ook geen tijd nodig om een optie te moeten vinden. Hun houding lijkt ons dus zeer aannemelijk aangezien hun specifieke situatie.

Dat de bendelen vermoedelijk niet binnen de polygono kwamen om mensen of te persen verandert niets aan de stelling aangezien de verzoekers onvermijdelijk naar buiten moesten gaan om bv te gaan werken of hun boodschappen te doen- hun uitgang was alleen maar mogelijk via de groten deur (die de enige uitgang was van de polygono)- met als gevolg dat het zeer gemakkelijk voor de bendelen om hen te intercepteren indien nodig.

II. Naast de weerlegging van de verschillende argumenten die het CGVS ter staving van haar beslissing naar voren heeft gebracht menen we dat de volgende elementen ook duidelijke aanduidingen vormen van het geloofwaardig karakter van de problemen van verzoekers en verder van het feit dat verzoekers degelijk omwille van hun vrees verder vervolgd te worden of het slachtoffer te zijn van ernstige schade hun land hebben verlaten:

-Verzoekers hebben gedetailleerde en zeer precieze verklaringen afgelegd over de problemen die ze hebben gehad en meer bepaald over de omstandigheden waarin het incident met de bendelen op 2 september plaats gevonden heeft. Ook over andere aspecten van hun asielrelaas hebben zij precieze verklaringen afgelegd.

-Er bestaan geen tegenstrijdigheden tussen de verklaringen die ze allen tijdens hun persoonlijk onderhoud hebben afgelegd noch tussen hun verklaringen bij het CGVS en de inhoud van de klacht die zij bij de Fiscalia in El Salvador hebben ingediend.

-Hun problemen, met name dat zij afgeperst werden door bendeleden (en met de dood bedreigd indien zij het bedrag niet zouden betalen) stemmen overeen met de informatie over El Salvador waaruit blijkt — zoals ook in de bestreden beslissingen wordt vastgesteld - dat “De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendege relateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dat afpersing vaak voorkomt kan ook afgeleid worden uit het COI Focus “Salvador- situation sécuritaire” de dato 12 oktober 2020 waarin te lezen staat dat afpersing het belangrijkste financieringsbron van de mara’s vormt, (p.10)

-De dag na het incident hebben verzoekers een klacht bij de Fiscalia ingediend; ze dachten dat zij over een vorm van bescherming zouden beschikken aangezien Meneer voor de president werkte, wat het “normaal” gedrag is van iemand die iets vreest en een bescherming van zijn autoriteiten probeert te krijgen.

-Ze hebben hun colonia/polygono verlaten om de verdere risico’s te verminderen.

-Hun gedrag voor de incidenten toont verder aan dat zij helemaal geen intentie hadden om hun land van herkomst te verlaten. Het is immers zo dat verzoeker het project had om zijn eigen “echte” werkplaats van herstelling van voertuigen op te richten. Met het oog dit doel —dat trouwens een kinderdroom was- te concretiseren had hij vormingen gevolgd, materiaal gekocht en een lening aangevraagd. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft hij het volgende verklaard:

[administratief dossier verzoeker, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 10] (CGVS Meneer, p.10) (zie ook CGVS Meneer, p.18)

[Ibid., p. 13-14] (CGVS Meneer, pp. 13-14)

Zijn partner heeft het ook uitgelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud:

[administratief dossier eerste verzoekster, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 8] (CGVS tweede verzoekster, p.8)

Naast hun verklaringen maken die elementen het ook weinig geloofwaardig dat verzoekers hun land zouden hebben verlaten, hun familie, hun vrienden, hun jobs, hun projecten, hun huis, ... om naar een land te gaan waar zij niemand kennen, waarvan zij de taal niet beheersen en bijna geen kansen hebben om een gelijkaardige job als degene die zij in hun land van herkomst hadden te krijgen indien zij geen problemen zouden hebben en geen vrees zouden koesteren. Met andere worden tonen al die elementen aan dat, in tegenstelling tot wat het CGVS meent, het wel aannemelijk is dat verzoekers afgeperst werden door bendelen en dat zij om die redenen en uit vrees voor verdere en ergere problemen met bendelen hun land hebben verlaten.

B. Wat betreft de lokale aard van de problemen die verzoekers met bendeleden stellen te hebben gehad

-Het CGVS stelt dat, zelfs indien deze afpersing geloofwaardig wordt geacht, wat in deze niet het geval is, dan blijkt het probleem van verzoekers met deze bendeleden van lokale aard te zijn. Nadat verzoekers het huis verlieten op 3 september 2019 konden zij tot hun vertrek uit het land op 9 oktober namelijk elders terecht en zijn maken geen melding van verdere problemen. Verzoeker verbleef samen met zijn echtgenote en kinderen deze hele periode bij zijn schoonouders in El Porvenir (CGVS (...), p. 19). Zij hadden een groot huis waar verzoekers een eigen slaapkamer kregen (CGVS (...), p. 21). Zijn schoonzus verklaart bovendien dat er geen bendeaanwezigheid was op de woonplaats van haar ouders (CGVS (...), p. 19-20). Bovendien ging verzoeker nog enkele dagen tot 9 september zonder problemen werken op de militaire basis (CGVS (...), p. 22). Zijn schoonzus ging ook nog tot 20 september (CGVS (...), p. 6) werken en verbleef hiervoor gedurende de werkweek bij een vriendin in San Salvador. Tijdens de weekenden en na haar opzeg op het werk verbleef ze ook in El Porvenir (CGVS (...), p. 18). Ook zij geeft te kennen dat zij in deze periode geen problemen meer hadden met deze bendeleden (CGVS (...), p. 19).

Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat zij buiten de omgeving van hun woning in Altavista, bijvoorbeeld in El Porvenir, met deze benedeleden nog verdere problemen zouden kennen.

-Hier dient eerst te worden opgemerkt dat verzoekers na de incidenten slechts nog een maand in het Salvador hebben gewoond en dan nog voornamelijk op een plaats die zich op een vijf uur rijden afstand van San Martin (waar zij eerder woonden) bevindt, waar zij niet officiële ingeschreven waren, waar verzoekers geen werk uitoefenden waar hun dochters niet naar school gingen, waar zij heel weinig naar buiten gingen, met andere woorden hebben zij bijna incognito gewoond, wat duidelijk een uitleg vormt voor het feit dat zij daar geen problemen hebben gehad.

Er kan echter niet van verzoekers verwacht worden dat zij hun hele leven op die manier doorbrengen. Dat zou immers onmogelijk zijn daar zij, bijvoorbeeld, dienen te werken om aan hun basisbehoeften te voldoen.

Uit het feit dat verzoekers gedurende hun verblijf van één maand geen problemen hebben gehad kan niet afgeleid worden dat zij in de toekomst geen problemen zouden hebben.”

In onderdeel “C. Toekomstgericht analyse en risico op vervolging of op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar El Salvador” stellen verzoekers dat hun relaas wel geloofwaardig is en hun problemen niet van lokale aard zijn, waarbij zij de nood aan een toekomstgericht onderzoek benadrukken.

In casu stellen verzoekers dat zij in geval van een terugkeer naar El Salvador vermoord vrezende te worden door de benedeleden, enerzijds omdat zij de renta die de benedeleden hen hadden opgelegd niet hebben betaald en, anderzijds omwille van het werk van verzoeker als verantwoordelijke voor de reparaties van de presidentiële voertuigen die werkte op het terrein van de presidentiële woning, hetgeen niet wordt betwist door de commissaris-generaal. Zij wijzen er hierbij nog op dat de benedeleden blijkbaar niet op de hoogte waren van dit werk toen zij verzoeker renta hebben opgelegd maar vrezende dat zij het zouden ontdekken in het kader van verdere onderzoeken. Zij wijzen hierbij op de verklaringen van tweede verzoekster dat de bendes “een netwerk hebben waarmee zij in contact staan met hun terroristische groepering en dus is het makkelijk om te weten te komen waar we ons bevinden” (administratief dossier tweede verzoekster, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 20).

Verder betogen verzoekers, onder citering van een niet-nader gespecificeerde COI Focus dat de organisatie van de bendes maakt dat informatie over personen die bij bendes in een negatief daglicht staan, wordt bewaard en in sommige gevallen ook wordt verspreid naar leden van dezelfde bende in andere wijken. Dit heeft tot gevolg dat wie verhuist of zich als nieuwkomer in een wijk vestigt, mogelijk het voorwerp uitmaakt van een onderzoek door de heersende bende, die de situatie van deze persoon checkt bij de benedeleden van de kolonie van oorsprong van de betrokkene. Eens men dus bij een bende als individu in een negatief daglicht komt te staan, is de kans dan ook reëel dat deze informatie bewaard wordt en in geval van terugkeer naar El Salvador, van zodra men in contact komt met leden van diezelfde bende, boven komt drijven. Verzoekers verwijzen in dit opzicht ook naar en citeren uit objectieve landeninformatie, met name de COI Focus “*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*” van Cedoca van 12 juli 2019 met betrekking tot de risico’s voor terugkeerders. Zij menen dat deze informatie bevestigt dat personen die eerder problemen ondervonden met benedeleden, een groot risico lopen om in geval van terugkeer opnieuw ernstige problemen te ondervinden. Zij citeren tevens uit en verwijzen naar rechtspraak van de Raad.

Verzoekers wensen verder nog de “specificiteit” van verzoekers profiel aan te kaarten. Zij stellen dat het aannemelijk is dat de benedeleden verdere onderzoeken zullen doen naar het profiel van verzoeker. Indien zij beseffen dat hij voor de autoriteiten en meer bepaald voor de “*Estado Mayor Presidencial*” op een militaire basis werkt of heeft gewerkt, menen zij dat hij een hoger risico op vervolging of het lijden van ernstige schade zou lopen in geval van terugkeer. Zij citeren hierbij uit objectieve informatie, met name de COI Focus “*Salvador. Situation sécuritaire*” van Cedoca van 12 oktober 2020, waaruit volgens hen blijkt dat (ex-)politie mannen en (ex-)militairen vaker gevisieerd worden door het geweld van benedeleden. Dat verzoeker er als burger werkt verandert volgens hen “*niets aan het standpunt*”, gezien het volgens hen mogelijk is dat de benedeleden deze informatie niet zullen krijgen.

Verzoekers besluiten dat de “*die gecumuleerde redenen (met name de risico’s die gepaard gaan met het niet betalen van de renta en de risico’s die gepaard gaan met het profiel van verzoeker) het voldoende aannemelijk maken dat verzoeker en zijn familie in geval van terugkeer naar El Salvador risico’s lopen vervolgd worden of het slachtoffer te worden van ernstige schade en dat zij dus in aanmerking komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of, tenminste, voor de toekenning voor de subsidiaire beschermingsstatus. Op subsidiaire wijze menen we dat er verdere onderzoeken moeten doen, zoals in de al opgesomd rechtspraak, naar de mogelijke repercussies bij een terugkeer naar El Salvador omwille*

van het feit dat zij voor hun de eisen van de benedeleden hebben getrotseerd en de facto hebben geweigerd om afpersingsgeld te betalen, gecumuleerd of nemende in aanmerking het specifieke profiel van verzoekers.”

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegen verzoekers “foto’s van het huis van verzoekers, van de grote deur aan de ingang van hun polygono, kaart van de zone (om aan te tonen dat er maar een straat was om binnen te gaan), foto’s van verzoeker die herstellingen is aan te doen en van wagen die aan te herstellen zijn voor hun huis” (stuk 3) toe aan het verzoekschrift.

2.1.3. In een aanvullende nota van 14 juni 2021 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- de COI Focus “*Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire*” van Cedoca van 17 december 2020;
- de COI Focus “*Salvador. Situation sécuritaire*” van Cedoca van 12 oktober 2020.

2.1.4. Ter terechtzitting leggen verzoekers middels een aanvullende nota nog “*facturen in verband met de aankoop van materiaal voor het herstel van wagen door de eerste verzoeker van 15 augustus 2017 en 29 november 2017*” (stuk 1) neer.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissingen heeft gesteund.

2.3. Verzoekers slagen er niet in hun nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Na lezing van het administratief dossier stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers ingeroepen vervolgingsfeiten, zijnde dat zij op 2 september 2019 werden tegengehouden door twee benedeleden en vervolgens werden bedreigd en afgeperst.

De Raad is vooreerst van oordeel dat verzoekers incoherente en ongeloofwaardige verklaringen hebben afgelegd met betrekking tot de reden waarom de benedeleden hen bedreigden en afpersten. Verzoeker verklaarde bij aanvang van de procedure immers dat hij dacht de benedeleden hen bedreigden omdat zij dachten dat verzoeker een militair was omdat hij op de militaire basis werkte (administratief dossier verzoeker, CGVS-vragenlijst, stuk 8, p. 1-2). Ook eerste verzoekster gaf bij aanvang van de procedure aan dat verzoeker werd bedreigd omwille van zijn werk en de locatie ervan (administratief dossier eerste verzoekster, CGVS-vragenlijst, stuk 8, p. 1-2). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker dan weer dat de benedeleden expliciet gezegd hadden dat ze hem afpersten omwille van het feit dat hij een werkplaats had (administratief dossier verzoeker, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 18). De Raad acht het echter niet aannemelijk dat verzoeker deze feiten niet zou hebben vermeld bij aanvang van de procedure doch louter stelde dat hij dacht dat hij bedreigd werd omdat de benedeleden dachten dat hij een militair was. Van verzoeker kan immers worden verwacht dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn verzoek, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat redelijkerwijze ook van hem kan worden verwacht dat hij bij aanvang van de procedure zou vermelden dat de benedeleden hem afpersten omdat hij een werkplaats had. Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud daarenboven enerzijds dat de benedeleden zeiden dat zij wisten dat hij werkte in een werkplaats (*Ibid.*, p. 13, 14), en anderzijds dat de benedeleden hem afpersten omdat zij dachten dat hij een mechanische werkplaats had (*Ibid.*, p. 18), terwijl eerste verzoekster meermaals verklaarde dat de benedeleden wisten dat verzoeker in een atelier werkte (administratief dossier eerste verzoekster, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 11 en 12). Tweede verzoekster verklaarde dan weer ook dat de benedeleden zeiden dat verzoeker een eigen atelier had (administratief dossier tweede verzoekster, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 13).

Verzoekers' verklaringen over de reden waarom zij door de benedeleden bedreigd werden zijn dan ook incoherent, hoewel dit een kernelement vormt van hun relaas. De bestreden beslissingen wezen er bovendien nog terecht op dat, indien de benedeleden verzoekers zouden afpersen omdat zij dachten dat verzoeker een eigen werkplaats had, het niet aannemelijk is dat zij hen zouden afpersen op basis van foutieve informatie, gezien uit verzoekers verklaringen kan blijken dat hij zelf geen eigen werkplaats had (administratief dossier verzoeker, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 13, 14): *"In de eerste plaats zouden deze benedeleden u hebben willen afpersen op basis van foutieve informatie. Ze zouden namelijk gezegd hebben dat u zelf een werkplaats had, maar u geeft aan dat dat eigenlijk niet het geval was. U voerde namelijk wel af en toe herstellingen van wagens uit bij u thuis, maar u had geen eigen werkplaats (CGVS (...), p. 18-19). Dat deze benedeleden over de eigenlijke reden voor de afpersing, namelijk uw zogezegde werkplaats, het bij het verkeerde eind hebben, komt dan ook niet aannemelijk over. Indien ze u werkelijk een renta wilden opleggen voor deze beroepsactiviteit kan wel degelijk verwacht worden dat ze zich ervan vergewissen dat u ook effectief een werkplaats had."* Verzoekers voeren hierbij in het verzoekschrift in wezen aan dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij van plan was om binnenkort een eigen zaak op te richten en reeds gedurende enkele maanden op informele wijze voor hun huis herstellingen uitvoerde aan auto's en het mogelijk is dat de benedeleden dit konden zien toen de poort van hun polygono open stond. De Raad wijst erop dat dit loutere vermoedens betreffen in hoofde van verzoekers, die geen afbreuk kunnen doen aan de vaststellingen dat het niet aannemelijk is dat de benedeleden verzoeker zouden afpersen op basis van foutieve informatie. De Raad wijst er bovendien op dat verzoeker verklaarde dat de benedeleden zeiden dat zij "alles" over hem wisten (*Ibid.* p. 14; administratief dossier verzoeker, CGVS-vragenlijst, stuk 8, p. 1-2), zodat het niet aannemelijk is dat de benedeleden niet zouden weten dat verzoeker (nog) geen eigen werkplaats had. De aan het verzoekschrift gevoegde foto's (verzoekschrift, stuk 3) en bij aanvullende nota neergelegde facturen (aanvullende nota, stuk 1) kunnen geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen.

In het licht van deze verklaringen acht de Raad het tevens niet aannemelijk dat de benedeleden er niet van op de hoogte zouden zijn dat verzoeker werkte op de militaire basis, temeer daar verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud tot tweemaal toe verklaarde dat de benedeleden tegen hem zeiden dat hij in een werkplaats werkte (*Ibid.*, p. 13 en 14). De bestreden beslissingen oordeelden daarenboven nog terecht dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegde op dit punt: *"U legt ook weinig coherente verklaringen af over de kennis van de benedeleden over uw werk op de militaire basis. U verklaart eerst dat u niet aan de benedeleden kon zeggen dat u geen eigen werkplaats had, maar op de militaire basis werkte, omdat dit de situatie nog erger zou maken (CGVS (...), p. 18). U geeft hiermee dus aan dat ze hiervan niet op de hoogte waren. Vervolgens verklaart u echter dat ze wisten dat u op de militaire basis werkte en ze achtergrondchecks naar jullie hadden gedaan (CGVS (...), p. 19). Later in het persoonlijk onderhoud verklaart u daarentegen dat u merkte dat ze slechts basisinformatie over u hadden, dat u vreesde dat ze u verder zouden onderzoeken en te weten zouden komen dat u op de militaire basis werkte en dat dit voor hen een reden zou zijn om u te vermoorden (CGVS (...), p. 23). Dat u hierover geen eenduidige verklaringen kan afleggen, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas."* Verzoekers betogen in hun verzoekschrift dat het niet redelijk is om op basis van één zin af te leiden dat verzoeker incoherente verklaringen aflegde op dit punt, nu verzoekers doorheen hun verklaringen op dit punt constant zijn gebleven en verzoeker, geconfronteerd met deze incoherente verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, aangaf dat zijn verklaringen misschien fout waren overgekomen en opheldering heeft gegeven. De Raad is echter van oordeel dat dit verweer geen afbreuk kan doen aan de vastgestelde incoherentie in verzoekers verklaringen. Verzoekers' verweer dat de tolk verzoeker verkeerd begreep blijft immers beperkt tot het poneren van loutere beweringen, waarmee zij niet aantonen dat wat in de notities van het persoonlijk onderhoud is opgenomen niet overeenstemt met wat verzoeker werkelijk heeft verklaard. Verzoeker maakte immers geen melding van enige tolkproblemen tijdens het persoonlijk onderhoud noch kan dit enigszins blijken uit de notities van het persoonlijk onderhoud. De Raad stelt vast dat verzoeker verklaarde *"Ja, inderdaad, ik ben daar mijn familie gaan afzetten omdat we op dat moment dachten dat we in levensgevaar waren, ze wisten dat ik 2 kinderen had, ze wisten dat ik werkte op de militaire basis, ze hadden achtergrondchecks naar ons gedaan, dus heb ik meteen beslist het huis te verlaten (...)"* (*Ibid.*, p. 19-20). Verzoekers verklaringen zijn dan ook duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar en aldus incoherent met zijn andere verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, hetgeen weldegelijk verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers' relaas.

De Raad is verder van oordeel dat de door verzoekers verklaarde omstandigheden van hun confrontatie met de benedeleden, niet aannemelijk zijn. Zo acht de Raad het, in navolging van de commissaris-generaal, niet aannemelijk dat de benedeleden, die verklaarden dat zij verzoekers wisten wonen (*Ibid.*, p. 14), verzoekers zouden tegenhouden toen zij met de auto van de supermarkt kwamen (*Ibid.*, p. 13), gezien het veel gemakkelijker zou zijn om verzoekers op te zoeken en aan te spreken bij het verlaten van hun

woning. Verzoekers geven in hun verzoekschrift zelf aan dat het zeer gemakkelijk was om hen tegen te houden bij het verlaten van hun polygono omdat er slechts één uitweg was en dit blijkt tevens uit de door hen bij het verzoekschrift gevoegde foto's (verzoekschrift, stuk 3). De bestreden beslissingen oordeelden bovendien terecht dat de verklaringen van verzoekers met betrekking tot de modaliteiten van de benedeleden inzake het betalen van de renta niet aannemelijk zijn: *“Ook de modaliteiten van de betaling van deze renta komen weinig aannemelijk over. Hoewel ze u wel een reden geven voor deze afpersing, namelijk de werkplaats, en ze uw auto dus bewust tegenhielden, geven deze benedeleden niet aan waar en wanneer u het gevraagde bedrag zou moeten betalen. Ze zouden u dit op een later tijdstip in het weekend meedelen. Op dat moment zou u dus niet moeten betalen, maar zouden ze u laten weten op welke manier dit zou gebeuren (CGVS (...), p. 18). Deze gang van zaken komt allesbehalve aannemelijk over.”* Waar verzoekers in hun verzoekschrift aanvoeren dat de handelswijze van de bende wel aannemelijk is omdat er anders de mogelijkheid bestond dat verzoekers zich zouden wenden tot de politie en de benedeleden zo op heterdaad betrapt konden worden. De Raad merkt echter op dat dit een risico is dat de benedeleden steeds lopen. Immers, zelfs indien de benedeleden verzoekers pas op een later tijdstip op de hoogte brengen van de plaats en het tijdstip waarop zij de verschuldigde 100 dollar dienden te betalen, zoals blijkt uit hun verklaringen, bestaat de mogelijkheid dat verzoekers zich vervolgens tot de politie wenden en deze de benedeleden tot op heterdaad betrappen. Verzoekers' verweer in het verzoekschrift kan aldus geen afbreuk doen aan de ongeloofwaardigheid van hun verklaringen op dit punt.

De Raad stelt bovendien vast dat verzoekers vage verklaringen aflegden over de benedeleden die hen bedreigden, terwijl redelijkerwijze van hen kan worden verwacht dat zij in staat zijn om gedetailleerde en doorleefde verklaringen af te leggen over hun vervolgers. Verzoeker kon enkel verklaren dat de persoon die hem onder schot hield donker gekleed was, doch stelt dat hij niet meer kon zien nu het donker was, er een pistool op hem gericht was en hij een klap op zijn hoofd kreeg (*Ibid.*, p. 16). Eerste verzoekster verklaarde dat de man die bij haar stond een kleine dunne man was, doch dat zij hem niet goed kon aankijken omdat zij naar beneden moest kijken (administratief dossier eerste verzoekster, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 11). Tweede verzoekster verklaarde dat zij lag te slapen en enkel één bendelid heeft gezien, doch zich niets meer van hem kon herinneren omdat het snel ging en zij naar beneden moest kijken van het bendelid (administratief dossier tweede verzoekster, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 13-14). Zelfs indien rekening wordt gehouden met de door verzoekers aangehaalde omstandigheden, kan nog steeds redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekers meer informatie zouden kunnen geven over de benedeleden die hen tegenhielden en afpersten. Dat zij hier niet toe in staat blijken te zijn, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen inzake de door hen ingeroepen vervolgingsfeiten.

De Raad is bovendien van oordeel dat verzoekers' houding evenmin in overeenstemming kan worden gebracht met de door hen verklaarde vrees. Hoewel verzoekers verklaarden dat zij onmiddellijk na de aanhouding door de benedeleden hun woning hebben verlaten, kan uit hun overige gedrag tijdens deze periode niet blijken dat zij een vrees dienden te koesteren voor de benedeleden. Zo verklaarde verzoeker dat hij nog tot 9 september ging werken op de militaire basis (administratief dossier verzoeker, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 22), hoewel hij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij schrik had dat de benedeleden hem onderzocht hadden en wisten dat hij werkte voor de president (*Ibid.*, p. 13) en later dan weer verklaarde dat hij wist dat de benedeleden enkel basisinformatie over hem hadden, maar hem verder zouden onderzoeken en zo te weten zouden kunnen komen dat hij voor de overheid werkte (*Ibid.*, p. 22). De Raad acht het in dergelijke context niet geloofwaardig dat verzoeker nog gedurende een week zou blijven verplaatsen naar de militaire basis, temeer daar hij reeds eerder werd tegengehouden met de auto door benedeleden. Tweede verzoekster verklaarde verder dat zij tot 20 september bleef werken en zij tijdens de werkweek logeerde bij een vriendin (administratief dossier tweede verzoekster, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 6 en 17). Tweede verzoekster verklaart dat zij niet op de hoogte is of er benedeleden actief waren in de buurt van haar werkplaats en in de buurt van de woonplaats van haar vriendin (*Ibid.*, p. 19). Dat zij verklaarde dat zij zich veilig voelde omdat zij met de auto van de woning van haar vriendin naar haar werkplaats werd vervoerd, biedt geen afdoende verklaring, gezien verzoekers verklaren dat zij reeds door de bende werden tegengehouden in de auto. Bovendien verklaarde tweede verzoekster nog dat er in de woonplaats van haar ouders geen bendes actief waren (*Ibid.*, p. 19-20), zodat de Raad van oordeel is dat het veiliger zou zijn voor verzoekster om zoveel mogelijk bij haar ouders te blijven. Verzoekers' ongeloofwaardige handelswijze in het licht van de bedreigingen door de bende doet dan ook afbreuk aan de ernst van hun vrees voor vervolging.

De overige door verzoekers neergelegde documenten zijn niet van die aard om de geloofwaardigheid van hun verklaringen te vermogen te herstellen.

De bestreden beslissingen oordeelden in dit verband op goede gronden dat: *“Jullie paspoorten en identiteitskaarten bewijzen jullie nationaliteit en identiteit, die in deze beslissing niet betwist worden. Ook jullie werk, dat jullie aantonen met de attesten, wordt in deze beslissing niet in twijfel getrokken. De gegevens van jullie familieleden worden evenmin betwist. Wat betreft de klacht moet opgemerkt worden dat dit louter een weergave vormt van uw verklaringen bij het openbaar ministerie en zodus slechts waarde heeft voor zover de erin beschreven gebeurtenissen geloofwaardig worden bevonden, wat in deze niet het geval is. Deze vaststelling geldt eveneens voor de verklaring die door uw buur werd opgesteld. Hier moet nog aan toegevoegd worden dat aan een verklaring van iemand die u persoonlijk kent weinig waarde kan gehecht worden. De neergelegde artikels tonen aan dat zowel MS-13 als bende 18 actief zijn in Altavista en dat zij hier gewelddaden plegen, wat niet betwist wordt. U laat echter na aan te tonen hiervan zelf het slachtoffer te zijn geweest.”*

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift geen concrete of dienstige argumenten aan die afbreuk kunnen doen aan voormelde vaststellingen.

Bovendien stelde de bestreden beslissing terecht vast dat, zelfs indien enig geloof kan worden gehecht aan verzoekers' verklaringen dat zij werden tegengehouden en afgeperst door bendeleden, *quod non*, dan nog kan blijken dat verzoekers problemen met de bendeleden van lokale aard zijn: *“Zelfs indien deze afpersing geloofwaardig wordt geacht, wat in deze niet het geval is, dan blijkt uw probleem met deze bendeleden van lokale aard te zijn. Nadat jullie het huis verlieten op 3 september 2019 konden jullie tot jullie vertrek uit het land op 9 oktober namelijk elders terecht en jullie maken geen melding van verdere problemen. U verbleef samen met uw echtgenote en kinderen deze hele periode bij uw schoonouders in El Porvenir (CGVS (...), p. 19). Zij hadden een groot huis waar jullie een eigen slaapkamer kregen (CGVS (...), p. 21). Uw schoonzus verklaart bovendien dat er geen bendeaanwezigheid was op de woonplaats van uw ouders (CGVS (...), p. 19-20). Bovendien ging u nog enkele dagen tot 9 september zonder problemen werken op de militaire basis (CGVS (...), p. 22). Uw schoonzus ging ook nog tot 20 september (CGVS (...), p. 6) werken en verbleef hiervoor gedurende de werkweek bij een vriendin in San Salvador. Tijdens de weekends en na haar opzeg op het werk verbleef ze ook in El Porvenir (CGVS (...), p. 18). Ook zij geeft te kennen dat jullie in deze periode geen problemen meer hadden met deze bendeleden (CGVS (...), p. 19). Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat jullie buiten de omgeving van jullie woning in Altavista, bijvoorbeeld in El Porvenir, met deze bendeleden nog verdere problemen zouden kennen.”* Verzoekers voeren in het verzoekschrift aan dat zij nog maar een maand in El Salvador hebben verbleven, op een plaats die op vijf uur rijden lag van hun huidige woonplaats en dat zij er incognito hebben gewoond, doch dat er niet van hen kan verwacht worden dat zij hun hele leven zo doorbrengen en dat uit het feit dat zij er gedurende één maand geen problemen kenden niet kan worden afgeleid dat zij in de toekomst geen problemen zullen hebben. De Raad is echter van oordeel dat dit verweer geen afbreuk doet aan de vaststellingen in de bestreden beslissing. Uit verzoekers' verklaringen kan immers blijken dat zij niet volledig ondergedoken dienden te leven in El Porvenir, aangezien uit zowel verzoeker als tweede verzoeksters verklaringen kan blijken dat zij zich nog buitenshuis verplaatsten om naar hun werk te gaan, alsook dat zij gedurende hun verblijf bij hun (schoon)ouders geen problemen kenden en er in de buurt bovendien geen bendes aanwezig zijn. Zij geven bovendien zelf aan dat hun woonplaats op vijf uur rijden ligt van El Porvenir. Verder blijkt uit hun verklaringen dat noch verzoekers' (schoon)ouders, noch de buur die thans in hun woning verblijft, na hun vertrek uit El Salvador nog enige problemen hebben gekend (administratief dossier verzoeker, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 22), zodat zij niet *in concreto* aantonen dat de bende nog steeds naar hen op zoek zou zijn. Verzoekers' verweer dat zij in de toekomst nog problemen zullen kennen met de bendeleden in El Porvenir blijft dan ook beperkt tot een blote bewering die zij niet staven aan de hand van concrete elementen of gegevens en die wordt tegengesproken door de voorgaande bevindingen.

Voormelde motieven van de bestreden beslissingen zijn pertinent, correct en vinden steun in het administratief dossier en worden, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad.

Verzoekers' argumentatie in het verzoekschrift dat zij precieze en coherente verklaringen hebben afgelegd, dat hun verklaringen overeenstemmen met de beschikbare landeninformatie, dat zij een klacht hebben ingediend bij de politie en hun polygono hebben verlaten om de risico's te verminderen en dat uit hun verklaringen blijkt dat zij geen intentie hadden om hun land te verlaten, doen geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen die op zich toelaten te besluiten dat verzoekers de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk maken.

Gelet op het voorgaande, maken verzoekers niet *in concreto* aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar El Salvador dreigen te worden gevisieerd of vervolgd door een bende.

Het betoog dat informatie over hun verzet wordt doorgegeven binnen de bendes en zij daardoor in een negatief daglicht kunnen komen te staan is aldus niet dienstig. Het louter verwijzen naar algemene objectieve informatie die geen betrekking heeft op hun persoon, kan immers niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

Waar verzoekers nog verwijzen naar het profiel van verzoeker als werknemer voor de president en in de presidentiële woning, merkt de Raad op dat uit de beschikbare informatie niet blijkt dat louter dit profiel zou volstaan om aan te tonen dat verzoekers bij een terugkeer naar El Salvador zouden dreigen te worden geïnterviewd of vervolgd. Verzoekers dienen de door hen aangevoerde vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk te maken, *quod non*. Verzoekers brengen geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat zij omwille van verzoekers werkzaamheden problemen kenden of zullen kennen in El Salvador. De Raad wijst er in dit verband op dat verzoeker incoherente verklaringen aflegde op de vraag of de bendeleden die hen afpersten op de hoogte waren van zijn werkzaamheden, doch finaal verklaarde dat zij hier niet van op de hoogte waren (administratief dossier verzoeker, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 23). Bovendien werd reeds geoordeeld dat deze problemen ongeloofwaardig zijn, zodat zij niet *in concreto* aantonen dat de bendeleden verdere onderzoeken naar hen zouden voeren. Verzoekers halen voor het overige geen concrete, recente, actuele of geloofwaardige, aan de werkzaamheden van verzoeker verbonden incidenten aan. Daarenboven stelt de Raad nog vast dat verzoeker verklaarde dat hij op 6 september 2019 ontslag nam van zijn werkzaamheden bij de president en er sinds 9 september 2019 niet meer tewerkgesteld is (*Ibid.*, p. 7 en 22).

Op basis van de beschikbare landeninformatie, kan niet worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

De Raad stelt in dit verband vooreerst vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers van deze vrees geen gewag hebben gemaakt in de loop van de administratieve procedure, wat de geloofwaardigheid, minstens de ernst ervan in zekere mate aantast.

Verzoekers' verblijf in België voor de duur van hun asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven.

De Raad betwist niet dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met beroving of afpersing maar dit betreft een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving of afpersing verschilt niet van het risico waar ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving of afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Het vereiste minimumniveau van ernst wordt niet bereikt, omdat uit het geheel van verzoekers' individuele omstandigheden en in het licht van de situatie in El Salvador, verzoekers nalaten concreet aannemelijk te maken dat ze ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat ze in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op hun asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen.

Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoekers ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR *Guidelines*, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR *Guidelines*, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht.

Uit wat hierboven werd besproken, blijkt echter dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt. Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP